Ч. 188 (11.156). Львів, четвер 25. серпня 1927. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 6·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до адміністрації

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Польські зиски.

Львів, 24. серпня 1927.

Стаття львівського органу „Табору Великої Польщі" про „українську меншість", з огляду на свої досить вірні помічення, гідна є ближчої уваги вдумчивого громадянства. Завданням згаданої статті зясувати перед польським громадянством „картину політичних настроїв русинської етнічної маси і сили нуртуючих її струй".

Знаємо вже, як випав поділ і класифікація політичних настроїв українського громадянства. На основі висліду виборів до громадських рад в Сх. Галичині приходить головний львівський україножерний орган до висновку, що менш-більш половина української народньої маси є національно-політично байдужа, необнята політичним самоозначенням, що вона ще є незаписаною картою, яку — при зручній політиці — польський уряд може виповнити довільним політичним змістом.

Друга половина української народньої маси є здебільшого політично означена. Вона поділяється на три головні ґрупи: 1) пропольську й антирадянську (УНС і споріднено УХО, яке — до речі кажучи — не є політичною організацією), 2) антипольську й антирадянську (УНДО і правиця УСРП) і 3) прорадянську і антипольську (Сель-Роб, лівиця УСРП і УПП).

В загальному не можна відмовити влучности і фактичної вірности цьому поділові. На його марґінесі вважаємо для ще яснішого виведення світла і тіней поки-що зробити тільки одну замітку: Орган „Табору Великої Польщі", характеризуючи УНДО, називає його раз антирадянським, другий раз антикомуністичним. Правда, для політично несвідомої людини є ці терміни і обняті ними поняття ідентичні. Одначе для політично освіченої людини є вони ріжні, вони не покриваються зі собою. Наскільки УНДО є **антикомуністичне**, що вже випливає з національного і демократичного характеру цеї організації, настільки не є воно антирадянське, бо радянськість по суті не протиставиться ані націоналізмові, ані демократизмові в його широкому розумінні. І розуміється — наскільки українська радянська державна орґанізація здійснює постуляти української нації, настільки УНДО оцінює ці здобутки позитивно зберігаючи тільки у відношенні до радянської влади, яка не є повною еманацією української нації, критичне становище опозиції. На ці основі „нюанси" вважали ми потрібним звернути увагу наших читачів. УНДО є партією **творчою, будуючою**, а тому коли на широких просторах Рад. України в якійнебудь ділянці проводиться українське національне будівництво, партія вже по своєму характері не може ставитись на „антирадянську" позицію; вона стоїть тільки на опозиційно-критичному становищі, маючи на меті поширення українського національного будівництва на Рад. Україні.

УНДО є найсильнішою українською партією і це найбільше мучить україножерний орган. Зате радіє він зростом „крайніх ґруп": Сель-Робу й УНС-а, які завдяки своєму ясному „ідейному" обличчю, гуртом і роздрібно здобувають впливи і людей та постійно ростуть на силах коштом УНДО". В Сель-Робі добачують вшехпольські україножери „активний українізм", а в УНС-і поміркованість, консерватизм і відречення від „національних, непримиримих українських ідеалів" в користь польських. А все це створює для політики польського уряду широке поле до ділання, але лише тоді, коли не будеться „змагати до орґанізування прихильного Польщі" українського народу".

В чому ж узмістовлюються польські зиски? В половині національно-політично неозначеної української народньої маси, яка становить сирий матеріял для польського політичного, а то й національного будівництва на Зах. Україні. Дальшими польськими зисками є хлібоїдська „організація", яка — відрікшися українських ідеалів — стоїть на службі польських комбатантів. Через цих польських комбатантів, на службі польської ідеольоґії, уряд при зручній політиці може перетворити ту половину байдужної маси на свій власний погній. Доґідним для польської справи є теж розріст „коштом УНДО" (не чим іншим!) „прорадянського" Сель-Роба, УПП і лівиці УСРП. Цим фактом вшехполяки і взагалі поляки незвичайно радіють. Найголовніше, щоби з лиця землі зникло Українське Національно-Демократичне Обєднання. Воно є головною перепоною для опанування української народньої маси поляками, для прикріплення її до воза польських ідеалів, воно витворює ті культурні й економічні вартости, що творять основу відпорности для українського народу в межах Польщі. І тому треба цю самостійницько-українську організацію розбити двома таранами: правим — унсівсько-хлібоїдським і лівим — сельробівським. Тоді зникне головна політична організація українського народу в межах сучасної Польщі, тоді розлетиться головна опора українського громадянства. Зовсім природно, що Сель-Роб, сповнивши своє завдання: тарана УНДО, буде зліквідований, як це сталося з Білоруською Сел.-Робітничою Громадою, а на побоєвищі лишиться „монопольний" УНС з „компромісовими" польськими ідеалами.

В світлі цих щирих вияв україножерного органу, який фактично й далі кермує національною політикою „на кресах", стане нам ясною вся суть і значіння перманентного концентраційного польсько-унсівсько-сельробівсько - упепівського наступу на УНДО. В світлі цих щирих признань стане хіба всім ясно, що неперебірчива кампанія сель-робівців, упепівців і т. зв. радикальної лівиці („Покутське Слово") є нічим іншим, тільки частиною польського фронту проти українського народу, його ідеалів і змагань.

Одначе думаємо, що польські рахунки є що-найменше передчасні. Українське громадянство, свідоме небезпеки, яка йому погрожує. А це заставить його обєднатися під боєвим прапором УНДО, щоби перевести активізацію байдужної половини української народньої маси та протиставитися руїнництву „крайніх груп".

Перед „Східним Льокарном".

Коментарі французької преси.

Принагідний кореспондент пише нам з Франції:

Париж, половина серпня.

Зупинившися проїздом на кілька днів у Парижі, з цікавістю стежу за всім, що у французьких часописах торкається наших справ. Саме тепер тутешні часописи впевняють, що переговори між Москвою і Варшавою в справі ґарантійної угоди поступають дуже щасливо вперед і що вже не за горами день, коли Чічерін з Патеком чи Залеським підпишуть радянсько-польську дружбу. Це буде, кажуть, „Східне Льокарно". Москва ще раз потвердить ненарушимість рижських кордонів і святість рижського мира. Чого Німеччина досі не згодилася зробити що-до німецько-польських кордонів — наново закріпити й потвердити їх — це збирається зробити московська дипльоматія що-до польсько-радянського кордону, який, правда, ні в одній найменшій навіть точці не нарушує московської національної території, а натомісць більш ніж у трьох четвертих частях є вирізаний на живому тілі українського народу й української землі.

Виглядає так, наче би Пілсудський і Патек здійснювали програму свойого противника Дмовського, яка — річ відома — вимагає угоди Річипосполитої з Москвою коштом українських, себ-то західно-українських земель.

Поговорити про московсько-варшавську угоду — на це прийде час, коли вона буде підписана і коли її текст буде оголошений. То буде — не сумнівайтеся! — дуже особливий і цікавий архитвір, чи чудотвір большевицько-польських дипльоматичних тонкостей. Колишня великанська імперія знов перейде *sub jugum* треторядної й пестрої потуги — польської. Але про це — як сказано — прийдеться говорити в свій час. Нині доволі з нас буде переказати, як ставиться до приготовлюваної московсько-варшавської угоди французька преса.

Вона цею угодою вдоволена, хоча — правда — вдоволення це трохи охолоджується скептицизмом, легко зрештою зрозумілим.

Угода ця позволить полякам окріпитися мілітарно й фінансово; польські позички за границями, які кульгають ізза політичної непевности Річипосполитої, будуть реалізуватися легше і швидше. Національні меншости в Польщі — каже далі французька преса — одержать від угоди тієї удар по голові; угода, мовляв, ще раз покаже їм, що вони мусять вдоволитися становищем і „правами" толерованих у Річипосполитій меншостей, а вибити собі з голови ірредентсько-соборницькі фантазії.

Все те льоґічне. Радянський Союз збирає в цій угоді жнива із своєї „визвольної" діяльности в Китаю й із своїх провокацій Великої Британії. Китайці, яких Москва (а за нею й Харків) збиралася „визволювати", тепер визволені від цих коштовних і нікому непотрібних визвольних спроб. А провокаціями Великої Британії радянські політики з завзяттям, достойним кращої справи, на силу загнали і заперли цю потугу в обійми Польщі, заставили її служити Річипосполитій грішми, поміччю, порадами, впливами. Тепер Радянський Союз ще й піде *sub jugum* ґарантійної угоди — дріжачи від страху, щоби Пілсудський не пішов на нього війною.

Цей страх — французька преса його констатує і показує його причини. Перша з цих причин страху Москви-Харкова перед Пілсудським — військова слабість Радянського Союзу. „Чи червона армія готова?" — питається в передовій статті тутешній „Журналь". І відповідає: Ні, червона армія не готова і — не швидко буде.

Наведемо сущні точки оцінки, яку дає в „Журналі" радянській армії висококваліфікований співробітник — учений полковник ґенерального штабу.

Пригадавши, що премудрі і непомильні (на їх власний і їх союзників погляд) радянські дипльомати дали Радянському Союзові 1.400 кільометрів довжезну й майже зовсім відкриту границю з Річипосполитою та й зазначивши, що мобілізація радянських армій тривала би цілий місяць довше польської мобілізації, „Журналь" констатує, що наслідком цих „політичних і стратеґічних умов, приготовлених невіжами", радянська Білорусь і Україна на розтіж отворені польському наїздові, якому радянські армії зможуть дати відпір тільки дуже пізно і тільки дуже глибоко в територіях, яких вони повинні би боронити перед наїздом. Далі „Журналь" переходить до розгляду військової вартости радянських сил.

Яке їх озброєння? Радянський Союз має 82 фабрики зброї; з них 9 витворює рушниці, 4 гармати, 17 літаки й мотори, 9 порох, 7 набої, 6 стрільна, 10 оптичні апарати, 12 хемічні продукти, 1 ґазові маски, 1 хірурґічні прилади. Разом працює в цих фабриках 60.000 робітників. Аби оцінити вартість (а властиво маловартність) цих чисел, слід пригадати, що на війні Франція мала не 82 фабрики, а 15.000, та що в них працювало не 60.000 робітників, а півтора міліона. Тай — що таке півтора тисячки радянських літаків, коли сама Німеччина здала переможцям по завішенні зброї 14 тисяч літаків і 27 тисяч моторів? Чого варта одна фабрика ґазових масок, коли підчас війни Франція продукувала тих масок десятками міліонів? І так далі!

Коли до того додати факт, що гармати і рушниці червоної армії — збиранина найріжніших типів і фабрикатів, які вимагають ріжних стрільн і набоїв (самих рушниць є сім типів!) то легко собі уявити, яке замішання в доставі набоїв неминуче в цій армії.

Мало що краще стоїть справа високого командування; доволі пригадати ще Тукачевський царським

резервовий підпоручник, автор „пуду на Віслов", далі є шефом генерального штабу і далі славиться „великим стратегом"...

Цього доволі, щоби зрозуміти, чому радянські державні мужі, зухвалі і провокаційні супроти Вел. Британії, яка не може проти них післати сухопутньої армії, — клямцають зубами зі страху перед такою Польщею і готові підписувати їй не один, а десять ґарантійних угод, залп прияни, запевнень в непорушимости ризьких кордонів і чого собі хочете. Більш ніж 100-міліоновий Радянський Союз дрижить перед Річпосполитою, якої питоме національне ядро, себ-то польський племінний капітал, далеко не доходить і двацяти міліонів.

Пишуть іще деякі ґазети, що Польща в приготовленій угоді має збіцяти позбавити петлюрівців своїї помочи, а натомісць зберігати права національних меншостей. Це, мовляв, два „успіхи" радянської дипльоматії, з них другий — ще й фіґовий листок на їх соромливу совість у відношенні до українських і білоруських жертв ризького кордону.

В дійсности це тільки пісок в очі наївних і сліпих, без найменшої реальної вартости для жертв.

Натомісць мовчать французькі ґазети щодо питання, яке кожному хто знає галицькі і волинські відносини, мусить накинутися, а саме: чи совітські дипльомати зобовязалися й на далі, як досі, *ad majorem Poloniae gloriam* піддержувати й оплачувати на Західній Україні елементи, які мають завданням розкладати й ослаблювати одноцілий український оборонний фронт супроти польського напору? Французькі уряди від 1871—1914 року, всі, без ріжниці, чи праві, чи ліві, морально й матеріяльно піддержували активно орґанічну силу анектованої Німеччиною Альзації і не допускали до Альзації ніяких елементів розкладу альзаського оборонного фронту супроти німецького напору; доходило до того, що прим. заїжерті французькі антиклерикали на міністерських становищах піддержували альзаську католицьку орґанізацію. Вони розуміли, що альзаська католицька орґанізація є одним з заборол альзаської оборони проти ґерманізації, тай розуміли, що антиклерикалізм, переводжений у внутрішній французькій політиці, не може бути артикулом експорту до душеної німцями Альзації. Вони розуміли це — інші річи, тай із розуміння цього виводили практичні висновки.

А як розуміють свої обовязки й завдання перед західними українськими землями радянські уряди, московський і харківський, і як вони посередньо, правда, але успішно помагають польському напорові на її землі, — на це знаємо аж занадто багато прикладів і доказів, сумних болючих, соромних

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Міжнародній Кооперативний Конґрес.

Штокгольм, 19. серпня 1927.

В днях 15. до 18. серпня відбувався в штокгольмському Концертному Домі XII. Міжнародній Кооперативний Конгрес, в якому взяло участь понад 600 делеґатів від 37 національних кооперативних організацій. Крім кооперативних організацій прислали своїх делеґатів також деякі держави, Союз Народів і Міжнародній Уряд Праці.

На порядку нарад Конґресу були такі справи: Звіт з діяльности Міжнародного Кооперативного Союзу, зміна деяких постанов статуту, реферати про 1) взаємини між кооперативами консументів і сільсько-господарськими кооперативами і 2) проблеми модерного (сучасного) кооперативного руху.

Вже при звіті прийшло до сутички між делеґатами московської кооперації і більшістю Конґресу. Звіт закидував москалям поширювання тенденційних звідомлень про діяльність Кооперативного Союзу.

При ухвалюванні зміни статуту москалі поставили були внесення, щоб московська мова була, попри дотеперішні англійську, французьку й німецьку, четвертою урядовою мовою Міжнародного Кооперативного Союзу і його конґресів. Внесення відкинуто 420 голосами проти 199.

Також відкинено внесення москалів, щоб Кооп. Союз навязав офіційні звязки з обома професійними інтернаціоналами (амстердамським і московським). Натомісць ухвалено піддержувати звязки з Союзом Народів і одобрено головні постанови женевської міжнародньої господарської конференції.

Рівночасно з Конгресом відбувається виставка кооперативної преси і пропаґанди. Як в Конгресі, так і у виставці бере також участь західно-українська кооперація через делеґатів Р. С. У. К. і Народньої Торговлі. Велика Україна й українська еміґрація теж заступлені доволі чисельно. В Конгресі брав теж участь відомий французький економіст Шарль Жід

Нова управа м. Львова.

Доповнення в складі прибічної ради.

Новий склад управи міста Львова переслано до Тимчасового Самоврядного Виділу з метою інформації і заопінїювання. Як ми вже подавали, правительственим комісарем призначено Яна Стшелецького, начальника господарсько-суспільного виділу в самоврядному департаменті мін-ва внутр. справ у Варшаві. Його заступниками: Романа Франковського, перемиського старосту й інж. Еміля Братро, шефа дорогового виділу в дирекції публичних робіт, визначного фахівця й орґанізатора.

В складі прибічної ради, що, як відомо, складається з 36 членів, зайде зміна о стільки, що на місце пропонованого б. парляментарного посла Володимира Куриловича увійде до неї нікому невідомий „старорусин" Михайло Бачинський, урядовець митного уряду у Львові. „Дзєннік Львовскі", що повідомляє про цю зміну, зазначує, що радн. Курилович з огляду на свою задачу в суді і збереження дотеперішнього становища політичної резерви не схотів користати з гідности члена прибічної ради.

Таким чином у прибічній раді засідатиме тільки двох членів нашого народу, през. В. Децикевич і п. М. Бачинський, до того останній належить до вимираючого вже нині типу „русских". Новий доказ польської справедливости у відношенні до нашого народу, бож з уваги на чисельний стан нашого населення у Львові українських заступників у прибічній раді повинно би бути 6—7. А нову управу міста іменовано нібито під кутом всесторонньої справедливости у відношенні до всіх...

З театру.

Професійний театр на сільській естраді.

Серед опікунів нашого аматорського театру, згуртованих при Театральній Комісії Головного Виділу Т-ва „Просвіта", здавна говорилося про потребу заснування зразкового театру для обслуги наших сіл. Завданням такого театру малиб бути: зразкова постановка популярних побутових та історичних пес і зразково дібраний репертуар для сільських глядачів. І одна і друга справа, з природи річи дуже тісно зі собою звязані, малиб велике виховуюче значіння в першій мірі для сільських аматорів, а далі і для всього сільського населення. Одначе зреалізувати цю думку було важко з ріжних причин, а головною перешкодою для цього були матеріяльні трудноші.

Від року доходили до Львова чутки про те, що одна наша мандрівна театральна трупа сама, без ніякої посторонньої ініціятиви, почала давати свої вистави по маленьких місточках і по більших селах, де була бодай невеличка саля зі сценою. Маю на думці трупу під дирекцією *Когутяка*. Недавно довелося мені бути свідком і учасником вистав цієї трупи на селі. Дня 13., 14. і 15. ц. м. відіграла вона в Товстім (скалатського повіту) три штуки, а саме: „Запорізький скарб" Ванченка, „Воскресення" Чубатого і переробку з Гоголя, комедію „Царицині черевички". Всі пєси з акторського боку були старанно підготовані, хоч усі вони не представляють ніякої вартости з літературного боку і не грішать надто ціннями часто ефектами. Одначе поминувши всі їх дефекти, слід признати, що відіграні вправними акторами, вони робили помітне враження на всіх присутніх селян. Зокрема дуже інтересувалися та переймалися грою професійних акторів місцеві аматори. Вони винесли з тих вистав без сумніву велику користь для себе.

Тут слід зазначити, що між акторами цієї трупи визначалися своєю грою п-і Худякова і Ґурніцька, п-н Луковський, талановитий Кононів Юрко та сам дир. Когутяк. Даючи свої старанно підготовані вистави по селах, цей театр сповняє поважну культурну місію. Для всіх акторів тієї трупи можна висловити на тому місці тільки подив і признання за їхню повну посвяти працю, бо працюють вони серед великих невигод, нераз при матеріяльному недостатку. І не звиважаючи на те, несуть прапор нашого театрального мистецтва гідно та держать його на належній висоті.

Нема сумніву, що цей театр відчуває дуже болючо недостачу нових добрих пєс з народнього життя, пригідних і зрозумілих для селянських глядачів. Цю недостачу відчувають не менше болюче навіть кращі наші аматорські гуртки. Та всеж для професійного театру, що рахує на селянських глядачів, оплатилось би попрацювати над зразковою постановкою нашого т. зв. клясичного народнього репертуару. Маю на думці драматичні твори таких авторів, як Котляревський, Квітка, Тобилевич, Кропивницький, Старицький, Франко, Цеглинський та інші. По наших селах ставлять густо-часто народні драми, комедії та оперетти тих авторів, але нераз у такій сценічній праправі, що краще якби їх не давали. Професійна трупа моглаб цей клясичний репертуар підняти високо в очах сільських глядачів і дати крім того добру школу їх постановок для наших аматорів. Те саме відноситься у ще більшій мірі до наших історичних пєс, яких селянські аматори зовсім не вміють ставити, а коли за них беруться, то повертають їх часто в карикатури.

Опікунам нашого аматорського театрального мистецтва з Театральної Комісії при Головному Виділі „Просвіти" у Львові варто би призадуматися над тим, чи не доцільно булоб увійти з театром Когутяка в тісний контакт за створити з нього зразковий театр під фірмою „Просвіти" з відповідним і добірним репертуаром для наших сіл.

В. М.

БОРИС ПІЛЬНЯК.

3)

Оповідання Непогашеного Місяця.

Командарм говорив про армію, про війну, — мабуть не помітив, що коли він говорив про армію, переставав бути ткачем, а ставав полководцем і червоним ґенералом червоної армії; командарм говорив про Орехово-Зуєв і орехово-зуївські часи — і мабуть не помічував, як ставав ткачем, що тоді покохав там зарічну вчительку, чистив для неї чобітки і босоніж ходив до школи, щоби чобітки не порошилися, та й тільки в гаю біля школи взувався, купив широку гарасівку і заваляцький капелюх, а проте поза розмови про книжочки справа з учителькою не рушила, романа з них не вийшло, вчителька дала йому ґарбуза. Командарм-ткач був тихою, гарною людиною, яка вміла пожартувати й добачити в смішному смішне, — і він жартував, ґуторячи з приятелем; лише час від часу прокидувався командарм і хвилювався: згадував про незрозумілий виклик, ніяково ворушився і говорив тоді, наче здоровий ткач про хворого командарма: „— Вельможа, фельдмаршалок, сенатор, — ще що! — а гречаної каші таки їсти не можу... так, братіку, цека грається людиною, — із пісні слова не викинеш" — і замовкав.

— Ніколаша, скажи на-розум, що ти підозріваєш? — сказав Попов. — Що це ти базікав про почесну варту?

Командарм не відповів одразу, говорив спровола:

— У Ростові я стрінув Потапа (він назвав партійним іменем чільного революціонера „з гурту славетніх" вісімнацятого року), — так ось він казав... переконував мене перевести операцію, вирізати веред або зашити його чи що таке, — підзорливо переконував.

Команарм замовк.

— Я почуваю себе здоровим, проти операцій все моє нутро бунтується, не хочу, — так подужаю. Адже болів уже жадних нема й вага теж збільшилася і... чорт знає, що таке, — дорослий же я чоловік, старець уже, вельможа, а заглядаю собі до живота! Стидно! — Командарм помовчав і взяв відчинену книжку. — Старого Толстого читаю. „Дитячий і юнацький вік", — славно писав старик, відчував істнування, кров... Крови я чимало бачив, а... а операції боюся, як дитина, — не хочу, заріжуть!... Славно вмів старик про кров людську писати.

Ввійшов звязковий, став на „позір", заявив, що зі штабу приїхали з докладом, що авто прислали з дому число один, що просять потрудитися туди, що прийшли нові телеґрами, що від такого-то прислали з полудня за посилкою. Звязковий поклав на стіл стирту ґазет. Командарм звільнив звязкового. Командарм розгорнув ґазету. На тому місці у ґазеті, де подається зміст найважніших подій дня, стояло: „Приїзд командарма Ґаврілова", — а на третій сторінці звідомлено, що „сьогодня приїзжає командарм Ґаврілов, який залишив на короткий час армію, щоби піддатися операції на веред у шлунку". У тій самій замітці повідомлялося, що „здоровля товариша Ґаврілова дає причину до тривоги", але що „професори ручають за гарний вислід операції".

Старий вояка революції, жовнір, командарм, полководець, який тисячі людей посилав на смерть, вершок військової машини, призначеної убивати, вмірати й побіджати кровю, — Ґаврілов упав важко на крісло, похилився назад, витер рукою чоло, пильно подивився на Попова і сказав:

— Альошка, чуєш? — це не проста справа! Так! Ну, щож діяти? — і крикнув: Вістовий, плащ!

II.

На перехресті двох головних вулиць міста, там, де безконечним ключем плили автомобілі, люди і вантажні авта, стояв за залізною огорожею будинок з колюмнами. Вивіски на цьому будинку не було жадної. При брамі будинку — при воротах з ґрифами стояли два жовнірі в шоломах. Поуз цього будинку плили люди, трубки автомобілів, юрба і людський час, плив сірий день, хлопчаки з ґазетами, мущини з теками й жінки у спідницях до колін та в панчішках, що обманювали людське око; здавалось, буцім жіночі ноги були голі. За ґрифами воріт втихомирювався і зупинявся — час.

По тому боці міста стояв теж будинок, теж клясичної будови, за залізною огорожею, за колюмнами, з боковими крилами, із стахітливими пиками мітольоґічної саламахи на плоскорізах. До цього будинку вели дві брами. На брамах кривили пики фавни, при брамах стояли хатчини сторожів, а на лавках при своїх хатчинах сиділи сторожі, у фартухах, у високих повстяниках з мідяними бляшками на фартухах. Біля воріт стояв чорний критий автомобіль, із червоними хрестами з написом: „Швидка поміч".

(Продовження буде.)

Останні вісти.

ВИКОНАННЯ ПРИСУДУ СМЕРТИ НА САККО, ВАНЗЕТТІ І МАДЕЙРОС.

Льондон, 23. серпня 1927.

З Бостону повідомляють: Сакко і Ванзетті покарано смертю вчора. В год. 20.40 управитель тюрми у Бостоні повідомив Сакко, Ванзетті і Мадейроса, що в ночі виконається на них екзекуцію. Ванзетті, що проходжувався тоді по келії, відповів, що треба погодитися з долею. Сакко ... листа до свого батька, який є в ... Португалець Мадейрос, пробуджений зі сну, приняв цю вістку спокійно. (Мадейрос підчас судового переслухання признався до вчинку, в якому були обвинувачені теж Сакко і Ванзетті.) Першого покарано смертю Мадейроса. Сакко, ведений на електричне крісло, заки вступив на нього, викликнув: „Евіва ль' анархія!" Найспокійніший був Ванзетті; він згинув останній. Як ввійшов до салі подав руку всім присутнім і впевняв їх голосно, що він не винен. Колиж сів на фотелі крикнув: „Прощаю всім тим, які є виновниками моєї смерти!" Комітет оборони Сакко і Ванзеті висловився з признанням про відвагу, яку виявили засуджені перед самою смертю.

Тіла вбитих віддадуть їх родинам.

Військове поготівля.

Льондон, 23. серпня 1927.

Бюро Райтера повідомляє, що 6 сотень піхоти і 2 сотні кулеметів, себто 900 людей з офіцерами розміщено на губернаторському острові у нюйорській пристані. Відділи ці готові до спільної акції з поліцією, коли буде треба. Військові залоги получено телефонами з ген. штабом поліції. В Сан Франціско арештовано 127 маніфестантів.

Демонстрації в Женеві.

Женева, 23. серпня 1927.

Вчора вечером почались демонстрації проти екзекуції Сакко і Ванзетті. Около 11 год. в ночі маніфестанти вибили шиби в амер. консуляті, в амер. бюрі подорожі, амер. готелі „Бельві" й у великій оскляній ґалерії секретаріяту Ліґи Націй, де звичайно відбувають засідання ради. У звязи з подіями з мин. ночі швайцарська союзна рада зібралася на надзв. засідання. Постановлено порозумітися з властями женевського кантону в справі спільного видання розпорядків для вдержання ... звичайно відбуваються засідання ради. Керовник ІІ департаменту Фінішер висловить в її імени спочування ґен. секретареві Ліґи Націй та впевнить, що поробить все, щоби запевнити належну оборону всім інституціям Ліґи. Також кантональна рада доручила двом своїм членам висловити ґен. секретареві спочування. Горожан, що бажають причинитися до вдержання публичного порядку, візвано, аби вступали до горожанської сторожі. Один полк піхоти є в поготівлі.

Заворушення в Буенос Айрес.

Льондон, 23. серпня 1927.

Юрба маніфестувала в одній дільниці проти екзекуції Сакко і Ванзетті. Як прийшла вістка про виконання екзекуції юрба обкидала камінням фірми, яких власниками є горожани Зл. Держав. Поліція не є в силі вдержати порядку.

Кроваві сутички в Бостоні.

Льондон, 23. серпня 1927.

Підчас демонстрації проти екзекуції Сакко і Ванзетті у Бостоні прийшло до сутичок. Було 2 вбитих і кільканацять ранених. Арештовано около 150 людей.

САККО І ВАНЗЕТТІ НЕВИННІ?

Берлін, 23 серпня 1927.

Тутешні часописи подають, що якийсь російський архітект К. заявляє, будьто би тепер пригадав собі, що в 1922 р. в Римі один італієць у винарні „Сора Нана" розказував, що він є анархіст і в Америці в околиці Бостону виконував терористичні напади. Йому й спільникам удалося втечи, а за них згинуть два „дурні".

СКАСУВАННЯ КАРИ СМЕРТИ У ШВЕЙЦАРІЇ.

Берлін, 23. серпня 1927.

„Фос. Цтг." подає з Цюріху, що швейцарська парл. комісія більшістю 19 голосів проти 5 заявилася за повним скасуванням кари смерти, заступаючи її досмертною вязницею. Внесення, яке домагалося, аби поодинокі кантони рішали про знесення кари смерти у себе, відкинено. (Кара смерти істнує тепер у Швейцарії лише в деяких кантонах.)

„ВІЙНА НЕ ЗА ГОРАМИ"

Варшава, 23. серпня 1927.

Аг. Всх. повідомляє, що в Ленінграді на святі кавалерійської дивізії заступник нар. ком. війни Уншліхт у промові сказав, що можливість війни не є за горами. Одначе треба перестерегти населення СРСР перед зайвою панікою, яка виявляється горячковим скуповуванням продуктів.

ЗМЕНШЕННЯ ОКУП. ВІЙСЬКА В НАДРЕНІЇ.

Берлін, 23. серпня 1927.

„Теґл. Рундшав" повідомляє, що на конференції англійського і французького уряду принято англ. предложення, щоби окупаційну залогу в Надренії зменшити до 12.000 людей.

КОНГРЕС НАЦ. МЕНШОСТЕЙ.

Женева 23 серпня 1927.

Вчора отворено тут конгрес нац. меншостей. Предсідником конгресу вибрано словінського посла до італійського парляменту Вільфана. Представник німецької меншости в балтійських державах д-р Шіман говорив про культурну автономію і домагався рівноуправнення для всіх нац. меншостей. В конгресі бере участь около 100 делегатів, що заступають 41 груп нац. меншостей.

ПОС. ПАТЕК У ЧІЧЕРІНА.

Варшава, 23. серпня 1927.

Польський посол у Москві Патек після повороту до Москви конферував із нар. комісарем закорд. справ Чічеріном. Обговорювали справи, звязані з польсько-більшовицькими переговорами і справу обсади посольства СРСР у Варшаві.

КОРСАК КЕЛЕЦЬКИМ ВОЄВОДОЮ?

Варшава, 23. серпня 1927.

Справа обсади келецького воєвідства, опорожненого наслідком смерти воєв. Мантайфеля, ще не порішена. Найбільше виглядів на це воєвідство має станиславівський воєвода Корсак.

Біржа.

Гроші.

Курс американського доляра піднісся наслідком збільшеної подачі до 8·91. Інформаційний курс червінця 3·10 дол. Банк Польський платив за доляра в готівці 8·88, за Ню Йорк 8·91.

Збіже.

Пшениця двірська нова, достава до 3 днів 44·50—45·50, жито нове, достава до 3 днів 36·50—37·00, ячмінь на мливо новий 33·00—34·00, овес новий 28·50—29·50, кукурудза румунська 32·00—32·50, сіно солодке краєве прасоване 7·50—8·50, солома прасована 4·25—4·75, гречка 39·00—40·00, ріпак озимий 54·75—55·75, грисік кукур. 52—53, мука кукур. 34·75—35·75, отруби житні 20·75—21·15, крупи гречані 84·00—86·00, пшоно 81·00—85·00, крупи ячмінні 66—68, пенцак 66—68. Мішки ютові 1·70.

НОВИНКИ.

— **ВСІХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ, що одержали ще вмісяці липні ц. р. письменні упімнення, а не вирівнали досі своєї залеглости, просимо негайно її вислати, бо 5. вересня п. р. починаємо здержувати висилку.**

— **Відзначення українського дослідника.** В минулому році оголосив Міжнародній Інститут Інтелектуальної Співпраці конкурс для молодих дослідників, які відзначилися своїми друкованими працями. В конкурсі приняло участь 16 европейських народів, з яких кожен представив до конкурсу по трьох кандидатів. З загальної кількости конкурсантів вибрала спеціяльна комісія знавців пять осіб, які на прикінці літа ц. р. одержали відзначення Міжнародного Інституту, получене з грошевою премією для підмоги в їх дальшій науковій праці. З поміж українських дослідників відзначено інжиніра-архітекта **д-ра Володимира Січинського з Праги**, якого праці в ділянці історії українського мистецтва стали позитивним здобутком тої молодої ще дисципліни. Грошеву премію призначив д-р Січинський на наукову поїздку по Галичині та Італії. Ділючись з українським громадянством цею вісткою, бажаємо нашому молодому вченому дальших успіхів.

— **Контроля хліба.** М-ство внутр. справ видало обіжник, щоби місцеві органи влади стежили, чи ціни печива є пропорціональні до цін збіжа.

— **Львівська хроніка.** 18.000 зол. казав собі виплатити на почті якийсь чепурний добродій, предложивши посвідку телеграфічно наданих грошей з Грубешова. Звідки почту повідомили про виплату. Цей добродій — хитрий злодій, що повторив ту саму штуку в Вильні, Білостоці та Любліні. — Щораз частіше трапляються у Львові випадки, що жінки розчаровані в любові, шукають помсти в сільній кваси, якою обливають Дон Жуанів. Учора повторила цю спробу служниця Дзюбко супроти жовніра Наппа. — 17-літньому синові старшого десятника Букасевича, який приніс до хати гранату, граната відорвала 3 пальці. — Якась поетична душа держить собі паву, яка зануджена приватним городом, утікла на Високий Замок.

— **Любовні трагедії.** У Вульці Мазовецькій (Равщина) зарізали в ночі господаря Андрія Сухоритого. Підозріння паде на сусідів братів Морозів, що помстились за зведення їхньої сестри. — Арендатора майна Острів, біля Галича, Вайца хтось застрілив уночі, коли він вертався возом. При цьому постріляли його товариша подорожі Брайтбарта. Тепер виявилось, що вбийником був сам Брайтбарт, який давно мав зносини з жінкою вбитого і хотів з нею женитись.

— **Катастрофи.** У варштатах Форда у Кордобі (Арґентина) вибухла бомба, причинивши великі шкоди; здогадуються, що це протест в обороні Сакка та Ванзетті. — Великий англ. літак у дорозі з Кройдон до Амстердаму розбився; 7 ранених. — На Чорнім Морі потонуло з лодкою 17 одеських студентів. — У місті Еврка (Каліфорнія) був сильний землетрус, який перервав телегр. і телеф. лінії і понищив сила домів.

— **З кімнатної фільософії Шова.** Бернард Шов знову промовив в інтерю. Про це і те, починаючи від свого переїзду на нову хату аж до китайської політики. Він признає, що в китайській політиці правда не є на боці Анґлії, але Анґлія не має іншого виходу і мусить боротись за своє істнування. Політика має в собі елемент непередбачених випадків і темпераментів, тому так важко бути історином і пророком. Конференція розброєння є несмачною фарсою приготованою дипльоматами для власного вжитку. Справжне розброєння неможливе, навіть якби народи самі хотіли. Всі готові брати участь у кожній конференції для розброєння, бо жодна держава не є приготована до війни. Це потвердила остання війна. Фльота із славою непереможної — англійська, була нижче критики. Львина часть перемоги залежить від імпровізованої армії. Навіть якби Китай і Німеччина були зовсім розброєні, вони зможуть воювати, коли забажають: новими засобами боротьби. Найкращою розвязкою боротьби між народами було би, якби королі та президенти воювали проти себе на кулаки; вислідок був би той сам, без жертв мільонів. Шов стверджує, що руїна центральних держав не є успіхом для Анґлії та для світа. Гінденбурґ на становищі президента республики зробив для німців республику „гоффеґір". Кожного ворога та імператора вважає Шов трохи божевільним, — як і самого себе. Винні цьому — приятелі та звеличники. Думка про величину закручує навіть великій людині голову. Шов тішиться, почувши від свого розмовця, що кайзер і інші царські голови, читають його твори; це доказ, каже він, що рівень королівської освіти знявся трохи вище. І додав: „англійський двір не читає моїх книжок". Якби Шов був Вільгельмом то ніколи не зробив би такої дурниці, щоби вернутись на престол. Адже приємніше свобідно фільософувати про европейські проблеми, як узяти на себе відповідальність за їх тягар.

— **Недостача вчених у СРСР.** Член державної ради учених проф. Клясен стверджує в „Красній Газеті" „невпинне зменшення числа старих наукових працьовників". Дотепер є в СРСР 1800 вільних катедр, так, що поважно ставлять питання про те, щоби їх заступити чужинними професорами. Останній рік, каже згаданий професор, був для вчених просто вбийчим; за один тиждень померло їх 7. Минулого року запрохали на катедри в СРСР. дві жінки: Г. Еренфест з Голяндії (математика) і одну з Женеви (фізіольоґія).

— **За шпиль Монбляна.** Минулого тижня замаяли на Монбляні два національні прапори: італійський і французький. Найвища його частина находиться у Франції (4.800 м.). Італійський полк, що робив маневри на своїм стоці, вислав навверх кількох своїх офіцирів і вони завісили там прапор на висоті 4.748, перехрестивши цей шпиль із Монблян-Курмаєр на Монте Муссоліні. Цього-ж дня кілька франц. туристичних партій вибралось на франц. узбіча; без огляду на вітер і мряку двох добилось аж до шпиля; там завісили франц. трьохколірний стяг. Дивне, що Муссоліні дізнавшись про це не казав перемалювати весь Монблян на фашистівський колір.

— **Кандидат на короля.** Шестилітній румунський король покищо не одержує шкільної освіти. Його вихователі відкладають її на другий рік. Зате володіє крім румунської мови англійською. Найбільше любить забавки-машини: як авта та поїзди, а також коні та собаки.

— **Швець — мільонером.** 73-літній черновецький швець Ервін Чайко доживав віку в нужді та розпуці за сином, який покинув його багато літ тому, виїхавши до Америки. Старець пробував уже повіситись, але його відратували. Безпосередно після цього він одержав повідомлення, що його сина вбили в Америці бандити і він є єдиним спадкоємцем його майна понад мільон дол. Що такий бідолаха зробить з таким багацтвом, важко збагнути.

— **Подвійна неділя в Туреччині.** Недавно передавали ми звістку про новоприготовлений закон турецьким урядом, щоби замісць традиційного тижневого свята: пятниці завести неділю. З огляду на те, що парлямент є тепер на відпустці цей закон ще незлійснений. Зате від довшого часу витворився в Туреччині звичай, що там святкують щотижня аж два дні. Магометане зачиняють свої крамниці та бюра в пятницю, а християне в неділю. Тому, що такий стан відбивається погано на торговлі краю, уряд хоче один святочний день, пятницю, скасувати.

— **Гуманний закон.** У Канаді вийшов закон, який дає право всім особам, що скінчили 70 літ, а не мають засобів до прожитку, на досмертну річну ренту 240 дол. Ці кошта покриває в половині центральний уряд і місцеве самоврядування. Таким робом канадійський уряд переможе у великій частині безробіття.

— **Прилюдна мораль у парку.** Кореспондент „Берлінер Таґеблату" оповідає веселу історію, яка трапилась одному варшавському поліційному комісареві. Ми не надибали її в польській пресі. Вона має в собі таку „моральну науку", що жаль її промовчати. Варшавська поліція почала від довшого часу стежити пильно за закоханими парками, які вечорами ходять тінистими парками. Щоби деморалізація не ширилася прилюдно. Один з поліційних комісарів, скінчивши свою службу, взяв під руку свою жінку і пішов у парк на лавочку. Там пішов він за прикладом інших пар і пробував пестливо поєднатись з жінкою, з якою напередодні мав „подружу сцену". У найніжніший мент: хтось хап його за обшивку і тягне в комісаріят. Разом із жінкою. (Комісар був у цивільнім убранні). Списали протокол і аж коли треба було його підписати, переляканий поліційний сторож прилюдної моралі дізнався, кого має перед собою. Жаль, що така пригода трапилась тільки комісареві, а не ще вищому достойникові, який має вплив на закони. Може тоді він подумав би над одним питанням величанської ваги для тих, що залюбки ходять улітку на прохід до парків з власними жінками: чи дотична заборона обійматись і цілуватись прилюдно торкається теж подружних пар, і чи досить було би в парку перед поліцією виказатись, як треба, своїми „особистими посвідками"?

— **Музей з кімнат одалісок.** Уряд отоманської республики рішив відчинити для публики давні кімнати одалісок у султанських палатах і перемінити їх на історичний музей. У них кімнатах збережені цінні памятки мистецтва. Стіни вкриті конхою або фаянсом, у купальнях — прозірчастим мармуром, крізь який пробивається електричне світло, а золотом мережана огорожа не давала людському зорові оглядати купальниць.

— **З жіночих рекордів.** До 1917 року була Мабель Рассель одною з найбільше улюблених льондонських акторок. Ви вже вгадали, що оперетки. Аж нараз покинула сцену. Вийшла замуж. Удруге, бо першого мужа втратила після короткого щастя. І тут починається перше чудо. Пані Мабель стає найбільше зразковою „буржуйською" жінкою посла Філіпсона, виховуючи свої діти, занята сільським господарством. У 1923 р. Філіпсон тратить своє посольське місце. Тут починається друге чудо. Його жінка кандидує замісць нього і здобуває це місце. „Перша акторка в парляменті" так повідомляла про цю сензацію льондонська преса. Пані Філіпсон — третє чудо! — дає доказ у парляменті, що послом не треба конче вродитись; вона студіює справи безробіття, спільного господарства, опіки над дітьми і стає в парляменті цінним співробітником. А коли працювала 4 роки в парляменті і 10 в господарстві, одного дня заявила знуджена: хочу знову на сцену. І від 1-го вересня заповіла свою участь у новій песі „Улюблений бурлака". „Перший посол парляменту акторкою" — повідомляє про цю нову сензацію льондонська преса. І консервативні посли, з яких п-ртії вийшла пані Філіпсон, тремтять обурені: ще за скандал! Але бувша оперетковa зоря всміхається іронічно. Мабуть каже собі, що коли оперова співачка може бути добрим послом, то чому посол не міг би бути оперетковою співачкою, тим більше, коли... був уже нею раніше.

— **Світова всячина.** У новім грецькім кабінеті Заіміса республиканці одержали 7 портфелів, а роялісти 4. — Міністр Райхсвери Геслер видав розпорядок, що забороняє вішати імператорські прапори у приватних хатах. — У Відні монархісти зорганізували демонстрацію з нагоди 42-ліття уродин покійного імператора Карла. — Застрілився англ. маляр-баталіст Річард Вудвіль. — Великі маневри Райхсвери заповіджені між 8. і 20. вересня в районах Намбурга і Люнена. — Один французький мільонер записав безіменно 20 міл. фр. франків на інститут Пастера. — Ярославль святкуватиме цієї осени 175-ліття заснування першого російського театру. — На острові Рустіка, де італ. уряд висилає на заслання анархістів, заточенці побились; анархіст Станієті вбитий. — Якийсь машиніст у Радомі має найти нову автоматичну гамівницю для поїздів. — У радянській вязниці помер визначний рос. соціяліст Олександр Смірнов. — На лаві обвинувачених у процесі бувш. грецьк. диктатора Панґальоса є теж його жінка. — Югославська королева Марія домагається судово пайки своєї спадщини по батькові. — Єгипетський уряд підписав умову з англ. спілкою будови шляхів і каналів Джек...

зов, яка вічне іригаційні праці над [illegible] на просторі міліона кв. акрів і подвоїть жнива у слідуючому році. — Жіночий туристичний рекорд побила Міс Мекдональд, яка виїзала на найвищий шпиль в Африці на 19.321 стіп.

— **З кіна.** У кіні „Лев" прегарна трагедія „Церкова сирена" з чарівною Мері Хід і улюбленцем жіноцтва, Анджельо Феррарі.

Оголошення.

Українська Господарська Академія в Чехословацькій Республиці (Подєбради) Висока школа, що складається з 3-ох факультетів: агрономічно-лісового (відділи: агрономічний та лісовий), інженерний (відділи: гідротехнічний та хемікотехнольогічний), та економічно-кооперативного (відділи: кооперативний, статистичний та економічний), з чотирьохрічним курсом навчання, відкрила впис нових студентів на академічний рік 1927/8.

У проханні в справі впису має бути зазначений факультет, на якому прохач хоче студіювати. До прохання належить додати документи оригінальні чи нотаріяльно засвідчені копії про закінчення середньої освіти, а також власноручно писаний життепис та зобовязання коритися всім правилам Академії і вчитися на власні кошти.

Прохання в справі прийняття належить подавати до 15. вересня ц. р. на адресу: *Ceskoslovensko, Podebrady, Kancelar Ukr. hospod. akademie.*

Навчання в Академії. Прожиточний мінімум в Подєбрадах 400—450 корон чеських. Для найбільш незаможніх буде подбано про помешкання або видано до 100 корон чеських на помешкання.

Особи, що закінчать Академію, одержуть титул інженіра відповідного фаху.

Початок зимового семестру 1. жовтня 1927 року до якого терміну зобовязані прибути всі особи, що будуть приняті в студенти Академії.

Канцелярія Академії висилає бажаючим проспекти і програми. 299 1—1

Сільсько-хліборобська вистава в Стрию.

Поклик до хліборобів.

У всіх наших часописах проголошено сільсько-господарську виставу в Стрию в часі від 25. IX. до 2. X. 1927, яка обійматиме всі галузи хліборобської господарки. Ця вистава має дати вірний образ хліборобської праці в стрийській области, але обіч цього вона бажає зібрати з цілого краю щонайкращі рільничі плоди для наглядної хліборобсько-осьвітньої пропаганди в Стрийщині.

Маючи це на увазі, годівельна секція сільсько-хліборобської вистави в Стрию просить усіх українських чільних хліборобів збогатити цю виставу що-найліпшими плодами своєї годівлі.

Треба нам показати на виставі передовсім: гарно виплекану рогату худобу (бугаї, корови, молодник), відтак робучі коні. Звертаємо увагу, що не розходиться тут про саму расовість, але також і про ужиточність осібників. Якщо найдеться корова, хочби й не расова, а даюча обильну скількість молока, а при тому з високим відсотком товщу, — то безумовно варто нею запродукуватися. Побіч коней та рогатої худоби належить рівнож обіслати виставу безрогами (кнурі, льохи, поросята), ріжної породи кріликами і свійською птицею, як індики, гуси, качки, кури, перлиці (пантарки) і голуби.

Всі експонати належить зголошувати до Повітового Союзу Кооператив у Стрию найдальше по кінець місяця серпня ц. р., щоб їх на час скатальогувати.

Щоби виставців не наражувати на великі витрати з приводу удержування худоби протягом цілого тижня вистави, виставовий комітет рішив призначити на вистави худоби лишень перші 3 дні вистави, а це: 25, 26, 27. вересня ц. р. і на той час постарався про безплатне приміщення на нічліг для худоби самої і її власників.

Всю сільську інтелігенцію, а передовсім Вп. п. о. духовників і учительство, просимо, щоби звернули увагу місцевого населення на цю відозву і розвели в цім напрямі акцію. Зокрема звертаємося до Вп. п. начальників громад і оглядачів худоби, щоби схотіли виставцям допомогти в обісланні експонатами нашої вистави.

Де тільки можна, треба в порозумінні з сусідніми селами або на заряджения повітових кооперативних осередків організувати вагонову висилку худоби на виставу. Завважуємо, що виставовий комітет вистарався про залізничу тарифову знижку на пересилку експонатів, завдяки якій поворот худоби по виставі до надавчої залізничої стації відбудеться безплатно.

ЗА ГОДІВЕЛЬНУ СЕКЦІЮ:
Інокентій Захаріїв.

ЗА ВИСТАВОВИЙ КОМІТЕТ:
Остап Луцький. Мануїл Павлюк.

Нові книжки і видання.

Федір Малицький: Холмщина. Поезії. „Західна Україна" Київ 1927. Ст. 32.

Літопис українського друку. Орган держ. бібліографії УСРР., 6-го серпня. ч. 31.

М. Arcta: **Słownik ortograficzny.** Варшава 1927. Ст. 350.

Звідомлення руської держ. реальної гімн. в Ужгороді за шк. рік 1926/7. ст. 78.

Світ Дитини. Серпень, ч. 8. Зміст: Лист із села. Пятнацята казка дідуся Тараса. Мій рідний край. Бавовна і вовна. Питалася зірка. Людська жертва. Дністер, його сестри та браття. Казка про Гончаренка. Вечір у лісі. Літо. Хрущик на проході. Як то котик вмивав ротик. Що я читав дітям? Муравель. Коза і цапок. Три метелики.

Жіноча Доля, двотижневик для українського жіноцтва. Ч. 16. 15. серпня.

Сільський Господар. Ч. 16. 15. серпня.

Господарсько-кооперативний часопис. Ч. 33. 17. серпня.

Сільський Світ. Ч. 15. 1. серпня

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Устє-Зелене:
25. VIII. „Запорожець за Дунаєм".
26. VIII. „Вихрест".
27. VIII. „Ой не ходи Грицю".
28. VIII. „Циганка Аза".
29. VIII. „День і ніч".

Монастириська:
30. VIII. „Ой не ходи Грицю".
31. VIII. „Дні нашого життя".
1. IX. „Іспанська муха".
2. IX. „Царевич".
3. IX. „День і ніч".
4. IX. „Утоплена".

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю".
6. IX. „Царевич". 170 17—?

Українська гімназія в Яворові з правом державних шкіл. З днем 20-го серпня ц. р. відкриваються додаткові вписи до усіх кляс. Місячна оплата в І. кл. 5 зол., у вищих клясах від 10—25, відповідно до маєткових відносин батьків. Бідніщі звільнені від оплати. 259 2—2

Однорічний курс крою, шиття білля і артистичних робіт уряджує Стефанія Шмігельська. Початок курсу 15 вересня ц. р. Зголошення і блищі пояснення: вул. Набеляка 11. II. пов. 285 2—6

Прив. українська гімназія з правом прилюдности на рік 1927/8 в Чорткові. Повідомляється, що вступні іспити до приготовної і І. кляси відбудуться 31. серпня. Іспити до кляс від II—VI. відбудуться 29. і 30. серпня. — *Управа.* 264 3—3

Порядок Богослужень в день Храма Успення Пр. Д. М. Субота 27. VIII: Год. 5·30 поп. Перенесення Ікони Матери Божої з Церкви Усп. до Церкви Преображення. Год. 6. Веч. вел. зі всен. По веч. проп. і Благальна Пісня. Св. Сповідь від год. 5-ої в Преображ. Церкві. Нед. 28. VIII: в церкві Преображ. Год. 6. Утреня. Чит. Служби Божі: год. 6, 7, 8, 9, 12. Спів. з проп. год. 10. По спів. Службі Бож. Водосвятіє. Год. 4-та Веч. проп., Благ. Пісня і опісля віднесення Ікони Матери Божої до Усп. Церкви. Св. Сповідь в день Храма в обох Церквах від год. 5 рано. На случай непогоди походи процес. відпадають. — *Управа парохії.* 1—1

Вписи до Української Доповняючої Фахової Школи „Рідної Школи" ім. Бориса Грінченка у Львові відбудуться в днях 27, 29, 30 і 31. серпня ц. р. від год. 5—7 вечером в льокалі школи вул. Городецька ч. 95. Приймається до всіх кляс термінаторів слюсарського, столярського і шевського фаху. Наука розпічнеться в четвер дня 1. вересня ц. р. о год. 5. попол. 296 1—2

З дирекції гімназії „Рідної Школи" в Дрогобичі. Додаткові вступні іспити до 1. кляси відбудуться 31. серпня. Вписи і вступні іспити до всіх прочих кляс від 28. до 31. серпня. 290 1—3

Додаткові вступні іспити в учит. Семинарі СС. Василіянок у Львові, вул. Потоцького 95 з правом прилюдности будуть відбуватися: на І курс дня 31. серпня в год. 8. рано, на II. і III. курс в днях 1. і 2. вересня. Вільних є ще лиш кілька місць. Зголошення з документами (метрика, останнє свід. шкільне та лікарське від фізика) приймає дирекція устно або писемно до дня 30. серпня. Початок шкільного року 1. вересня. — *Д-р Чубатий* управитель. 294 1—2

Марія і Андрій Полевюки складають 10 зол. на „Рідну Школу" замісць повідомлень про їх вінчання, що відбулося дня 21. липня 1927. 292 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

28 ЗОЛ. коштує срібна папросниця у Мандля, Коперника 14. 1773 15—?

КОСІВ Пенсіонат п. Лукашевської поручає на літний і осінний сезон соняшні покої, першорядний харч. Зголошення: Евгенія Лукашевська, Косів. 220 3—4

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.